

## Æ mutte dæ til do spralææ

Det er ikke nogen hemmelighed. I hvert fald ikke længere: Jeg drillede ofte min lillebror. Både fordi jeg kunne i kraft af to års længere levetid, men også fordi han var irriterende og sød på samme tid. Igen og igen hørte jeg min mor ude i køkkenet, "hold nu op, kan I ikke finde på noget at lege sammen?" Det kunne vi nogle gange, men oftest var det langt sjovere at drille.



*Tilgivelse eller straf?*

Når mor så råbte, på bedste sønderjyske vel at mærke: "Hvis ikke du snart stopper, kommer jeg efter dig og kysser dig, til du spræller," så vidste jeg godt, at hun snart ville komme farende med kram og kys for at få mig på andre tanker.

"Mor, lad være, det kilder," hører jeg mig sige igen og igen. Men det virkede. Jeg indstillede drillerierne, i hvert fald for en stund.

Egentlig synes jeg, at hun havde fat i noget rigtigt. I stedet for at irettesætte og skælde ud, kildede og kysede hun mig, så vi alle endte i latter og smil.

Min mor har flere gange i mine voksne år fået mig til at tænke på lignelsen om den fortabte søn. Den står i Lukasevangeliets kapitel 15. Her fortæller Jesus en lignelse om en mand, der havde to sønner. Den yngste bad sin far om den arv, der tilkom ham. Så forlod han sit hjem og festede pengene op.

Der gik ikke ret lang tid før han kom i bekneb, og begyndte at arbejde som svindedreng og levede af svinenes foder. Efter noget tid måtte han tynget vende tilbage til sit hjem og angrede over for sin far. Men faderen var ikke vred. Han kysede sin søn og beordrede fedekalven slagtet, så sønnens hjemkomst kunne fejres.

Faderens opførsel er i en kristen kontekst sidestillet med Guds betingelsesløse kærlighed til mennesker, og kysset i lignelsen er et udtryk for den nåde og tilgivelse, som er gennemgående i Det Nye Testamente.

Et kys er udtryk for kærlighed og anerkendelse, hvis altså vi lige ser bort fra det berømte Judaskys. Kysset er, udover, at det er dejligt, et synligt tegn på, at der er et bånd imellem dem, der kysser. Og når man tænker på min mors metode med at kysse fremfor at eskalere en begyndende konflikt imellem to brødre, så kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvad der ville ske, hvis verdens ledere mødte hinanden med et "æ mutte dæ til do spralææ"? Eller hvis vi hver især gjorde det i vores liv.

Det er ikke til at sige. Men det er værd at hæfte sig ved, at der er flere måder at tilgå en konflikt. Der er mange muligheder for at håndtere et nederlag eller et svigt. Lægger vi vægt på, at vi får en ny chance og kan give hinanden en ny mulighed – eller fokuserer vi på, at vi trådte ved siden af?

Jeg tror, vi alle er bedst tjent med nådens- og tilgivelsens kys.

*/Sognepræst René Høeg*